

Entrevista a Carlos Solchaga Economista i exministre d'Economia i Hisenda del govern espanyol

"La UE ha de fer reformes per competir en el món global"

ISMAEL CARBÓ

AVUI, 26 de maig del 2008

¿Les estructures de la UE estan preparades per moure's en el marc de la globalització?

És evident que no ho estan. La globalització demana una nova arquitectura financera internacional, una millor governació, raó per la qual la UE hauria de tenir més força política, fruit d'una més gran integració. Tothom s'adona que la UE està destinada a tenir menys influència en un món globalitzat que els EUA, la Xina, Rússia i fins i tot menys que potències emergents com l'Índia i el Brasil.

Quines repercussions socials i econòmiques pot tenir la deslocalització de sectors productius?

La deslocalització d'empreses, ja sigui dins la UE o bé a fora (Xina, Índia...), a curt termini és un problema que s'ha de saber tractar buscant, no pas el tancament de fronteres, sinó enfortint els punts (coneixement, condicions de producció i tecnologia més avançats) que tenen més avantatges comparatius. A mitjà i llarg termini, però, caldrà pensar si convé fer reformes estructurals en els nostres països. La societat europea de l'últim segle i mig ha tingut la concepció de l'Estat de

benestar i ha estat capaç de produir grans coses en la ciència, en l'art, ha eliminat la pobresa i ha transformat la geografia urbana. Per això és més important introduir les reformes necessàries, no pas per desmuntar l'Estat de benestar, sinó per conservar-lo i, al mateix temps, ser competitiu en el món global.

Vostè va ser ministre d'Hisenda fins al 1993, moment en què hi va haver una dura crisi econòmica. És pitjor el sotrac d'ara que aquell?

No. Aquest és més tènue. En aquell hi havia problemes més greus, com ara la reunificació d'Alemanya, que costava molts diners als alemanys i produïa un dèficit fiscal molt elevat i va conduir a una política monetària molt restrictiva per part del Bundesbank. I com que no hi havia un canvi únic, com ara, això ens va obligar a tots a apujar els tipus d'interès dins d'una situació de recessió. Avui no tenim aquestes obligacions canviàries i els interessos no són alts, sinó tot al contrari.

Per què, doncs, aquesta sensació de crisi?

Des dels anys 90 estàvem creixent molt bé, sense tenir problemes. Per això el canvi de mentalitat està costant molt. La gent no ho ha mesurat bé i, a parer meu, s'està passant. Han canviat el xip cap al pessimisme i la contracció que estem veient en l'ocupació i en el consum és molt més elevada del que suggereix la realitat. Hi ha un pessimisme excessiu en la nostra economia.

En aquest context, ¿és oportú plantejar la revisió del finançament autonòmic? I el de Catalunya?

El model s'ha de revisar quan està previst a les lleis i en els Estatuts. Per tant, és oportú fer-ho. No obstant, tampoc s'ha de donar massa importància al fet que necessitem diners per a la despesa pública per compensar la caiguda del sector privat, ja que no es discuteix si es deixa de fer despesa pública, sinó qui la fa.

Per què, doncs, la por de l'administració de l'Estat a publicar les balances fiscals, quan hauria de ser l'abecé del marc autonòmic?

Crec que hi ha por a una mala utilització d'una cosa que no és un concepte únic. Per mesurar les balances s'han d'establir criteris, no perquè siguin millors els uns que els altres, sinó perquè s'ha d'arribar a l'acord que són els més rellevants. I no és fàcil. Jo, si fos el ministre d'Hisenda i em fessin fer unes balances fiscals oficials, demanaria que em donessin els criteris per fer-les.

Ja hi ha les propostes de la comissió d'experts.

No. I per això el ministeri ha decidit publicar totes les balances que hi ha. Què passarà? Que cadascú es quedarà amb el que més li convingui.

Aquestes raons no corresponen a un govern que va prendre decisions com treure les tropes d'Iraq. ¿No és prendre els ciutadans per menors d'edat?

Si publiquem totes les balances fiscals elaborades pels investigadors -no dic ni informes del govern espanyol o de la Generalitat-, el resultat no seria definitiu sobre qui rep més o qui aporta més. I això és molt relatiu, perquè llavors ¿qui es fa càrrec dels pobres més pobres de les zones

pobres si no hi ha rics a les zones més riques? Més que una balança fiscal equilibrada -que no té sentit ni es demana-, cal una aproximació de la despesa per ciutadà en igualtat de quadres de competències i que s'eliminin algunes disparitats. Perquè, cal reconèixer-ho, la LOFCA i el sistema de finançament original de les comunitats autònomes -jo l'he renegociat dos cops-, després dels moments inicials, han estat excessivament redistributius a favor de les comunitats més pobres. Això produïa situacions difícils d'explicar, perquè, al capdavant, el diner no és per a les regions, sinó per als ciutadans.

Vostè també va ser ministre d'Indústria, ¿hi ha cap motiu pel qual la Generalitat no pugui tenir una participació majoritària al Prat?

No crec que n'hi hagi d'haver, sempre que hi hagi una coordinació absoluta amb la xarxa d'aeroports dintre de la mateixa autoritat. Ara bé, això és el millor per al Prat? Jo en tinc dubtes. Crec que el millor seria mantenir el conjunt de la xarxa aeroportuària espanyola, això sí, cada cop més amb la disciplina d'estar en el mercat a través de la seva aparició en borsa, i que dintre d'això hi pogués haver petits paquets en què la gent interessada, cambres de comerç, entitats públiques i parapúbliques en cada zona, poguessin fer sentir la seva veu.